

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **Ing. R. Z.**, zastoupena JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 5 A 70/2018 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016, č. j. MHMP 1818787/2016, Magistrát hlavního města Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) zamítl dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“) námitky žalobkyně jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 11. 4. 2016. Žalobkyně vznesla námitky proti zákonnosti dvou záznamů bodů.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání. Namítla, že záznam bodů nemohl být učiněn pouze na základě oznámení o uložení blokové pokuty a vytkla u jednotlivých pokutových bloků konkrétní vady zaznamenaných údajů. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2017, č. j. 939/2017-160-SPR/4, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedl, že žalobkyně

zpochybnila jednotlivé údaje v pokutových blocích až v odvolání. Správní orgán I. stupně proto nebyl povinen jednotlivé pokutové bloky ani obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou dostatečnými podklady. Na řízení o námitkách je plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení, kterou žalobkyně nenaplnila.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který je v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně, v nichž žalovanému vytýkala, že rozhodl o jejím odvolání v nestandardně krátké lhůtě a že se nezabýval rozhodovací praxí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Přisvědčil však její námitce, že žalovaný neobstaral dostatečné podklady, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky, kterými žalobkyně zpochybňovala způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Správní orgány vycházely toliko z oznámení o spáchání jednotlivých přestupků, které je pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Nelze z něj však bez dalšího vycházet v případě kvalifikovaných pochybností o zaznamenaných údajích. V takovém případě je třeba si vyžádat další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Žalobkyně přitom v odvolání vznesla celou řadu konkrétních námitek proti jednotlivým pokutovým blokům. Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že pokutové bloky nebyly obstarány v řízení před správním orgánem I. stupně, a proto nemohly být napadeny v odvolacím řízení. To však není správně, neboť v námitkovém řízení je vyloučena aplikace institutu koncentrace řízení. Započítávání bodů v registru řidičů je totiž jednak trestem, a dále je řízení o odevzdání řidičského průkazu a pozbytí řidičského oprávnění řízením ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), neboť jeho možným závěrem je uložení povinnosti řidiči. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a zavázal žalovaného, aby si v dalším řízení obstaral pokutové bloky, případně jejich kopie, a mohl tak řádně prověřit důvodnost odvolacích námitek.

III.

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, v němž je uvedeno, že: *„Správní řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je řízením zahajovaným na návrh, předpokladem jeho zahájení je totiž podání námitek řidičem. Námitka stěžovatele, že řízení o námitkách není ovládáno zásadou koncentrace řízení, proto důvodná není. Nehledě k tomu stěžovatel nenavrhl žádné důkazy, kterými by prokázal, že se v čas spáchání přestupku v obci Blešno nenacházel; již proto jeho dodatečně uplatněné tvrzení nemohlo zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.“* Stěžovatel z citované pasáže vyvozuje, že se v řízení o námitkách uplatní zásada koncentrace a závěr městského soudu je mylný. Nadto má za to, že obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné a žalobkyni se je nepodařilo zpochybnit. Její odvolání obsahovalo tzv. typizované námitky zpochybňující formální náležitosti pokutových bloků, přestože tyto nejsou součástí spisu. Dodává, že

pokračování

v námitkovém řízení mohl zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden zcela v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá jejich bodovému hodnocení dle zákona o silničním provozu. V řízení o námitkách se musí vyskytnout důvodné pochybnosti, aby si správní orgán musel vyžádat další důkazy. Je nutné rozlišovat účelová tvrzení o tom, že přestupek nebyl spáchán, a konkrétní tvrzení například o tom, že se přestupce nacházel na jiném místě, či vozidlo neřídil. Dále je nutné brát v potaz kvalitu oznámení o uložení blokové pokuty co do množství obsažených údajů. Ta byla v daném případě u oznámení i dalších podkladů dostatečná. Ne vždy přitom vedou zjištění o formálních či obsahových nedostatcích k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodů v registru řidičů. Pokutový blok je správní akt deklarující spáchání určitého přestupku, jež nabývá právní moci podpisem obviněného. Tím obviněný zároveň vyjadřuje souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a jeho projednáním v blokovém řízení. Pokud měla žalobkyně pochybnosti během projednávání přestupku na místě, neměla projevit souhlas s blokovým řízením.

[5] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud v záhlaví uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému projednání.

IV.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod uvedený pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aniž by konkrétně uvedl, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Pokud by byl rozsudek městského soudu skutečně nepřezkoumatelný, musel by k této vadě Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.). K tomuto postupu však není dán důvod. Rozsudek městského soudu plně vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost stanoveným bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu (srov. např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS; nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). O přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu ostatně svědčí i to, že s jeho závěry stěžovatel obsáhle polemizuje.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval výtkou stěžovatele vůči závěru městského soudu, že se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů neuplatní zásada koncentrace řízení.

[11] Dle § 82 odst. 4 správního řádu platí, že k *novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*

[12] Dle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán *povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

[13] Dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán *přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

[14] Městský soud svůj závěr, že řízení o námitkách nepodléhá koncentraci řízení, opřel mimo jiné o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38. V bodech 28 až 32 uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Nejvyšší správní soud vyšel z konstantní judikatury, podle níž je koncentrace řízení vyloučena v přestupkovém řízení (...). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stejně jako v řízení přestupkovém, i v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Zohlednil přitom, že záznam bodů je sice svojí podstatou specifickým administrativním úkonem, rozhodnutí v řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů a jejich záznamu do registru pokračování řidičů nicméně může mít za následek pozbytí řidičského oprávnění, což je ve své podstatě sankcí svého druhu (sui generis), spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jak bylo vysloveno již v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76 (citován v bodě [18]). K uvedenému závěru přispívá i výklad právní nauky, když např. Vedral v tomto směru odlišuje řízení zahajovaná na návrh, pro která je koncentrace řízení typická, a konstatuje, že u obviněného z přestupku nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. Vedral klade důraz na vyšetřovací zásadu sankčního řízení a dovozuje, že nejen pro řízení o přestupcích, ale obecně o jakýchkoli správních deliktech nebude možno § 82 odst. 4 správního řádu použít. Argumentuje normou § 50 odst. 3 správního řádu a dodává, že pokud má správní orgán něco zjistit bez návrhu, nelze se v případě návrhu podaného účastníkem řízení odvolávat na § 82 odst. 4 a k takovým návrhům nepřihlížet, ale takový návrh by správní orgán musel vzít za svůj, jako kdyby danou skutečnost zjistil sám. Ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá má proto před § 82 odst. 4 přednost.“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 727 - 728).*

[15] Dále městský soud poukázal na to, jak povahu záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v následném usnesení

pokračování

ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, č. 3339/2016 Sb. NSS: „*záznam bodů do registru řidičů není pouhým administrativním opatřením, jak dosud konstatovala judikatura Nejvyššího správního soudu. Z výše provedeného rozboru vyplývá, že záznam bodů do registru řidičů je 'trestem' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy.*“ Rozšířený senát tento závěr opřel mimo jiné o rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95, Reports 1998-VII. V daném případě ESLP posoudil záznam bodů dle kritérií Engel (rozsudek pléna ESLP ze dne 8. 6. 1976, Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, Series A, č. 22) a konstatoval, že k odebrání bodů dochází v rámci a v důsledku trestního obvinění: „*Záznam bodů může vést až k odebrání řidičského oprávnění. Je nepochybné, že právo řídit motorové vozidlo je velmi účelné v každodenním životě, jakož i v tom profesním. Soud z toho, shodně jako Komise, vyvozuje, že ačkoliv má záznam bodů preventivní charakter, má současně trestající a odstrašující povahu, a je tudíž podobný vedlejšímu trestu. Skutečnost, že úmyslem Parlamentu bylo oddělit sankci záznamu bodů od ostatních trestů ukládaných v trestním řízení, nemůže změnit povahu daného opatření.*“ (body 38 až 39 rozsudku).

[16] Pro závěr o neuplatnění zásady koncentrace řízení v námitkovém řízení dle městského soudu hovoří i to, že rozhodnutí v řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů a jejich záznamu do registru řidičů může mít za následek pozbytí řidičského oprávnění. Jedná se tak o řízení ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, v němž stát ukládá dotčeným osobám určitou povinnost (zde: odnětí řidičského oprávnění a řidičského průkazu).

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud svůj závěr o vyloučení zásady koncentrace řízení v námitkovém řízení učinil na základě podrobné argumentace mající oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. S posouzením věci městským soudem se přitom Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Následek řízení vedeného dle § 123f zákona o silničním provozu, jímž může být pozbytí řidičského oprávnění, lze s ohledem na výše uvedené bezpochyby považovat za uložení povinnosti v rámci správního trestání v oblasti dopravních přestupků. Jedná se tedy o sankční řízení, které je ovládáno zásadou vyšetřovací (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu). V takovém případě není možné aplikovat § 82 odst. 4 správního řádu, neboť § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu je ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48. Dle jeho právní věty platí, že „[p]odle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“ Podpůrně lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se vyloučení koncentrace řízení v přestupkovém řízení (srov. např. rozsudky ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115; či ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 136/2012 - 23). Nadto ke stejnému závěru přímo ve vztahu

k námitkovému řízení dospěl již sám Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 4 As 102/2013 - 38, přičemž nyní rozhodující senát neshledal žádný relevantní důvod se od něj jakkoliv odchýlit.

[18] Tímto důvodem není ani pasáž, kterou stěžovatel v kasační stížnosti citoval z rozsudku č. j. 8 As 186/2016 - 35. Osmý senát v uvedené věci sice prohlásil, že řízení o námitkách není ovládáno zásadou koncentrace řízení. Uvedené však konstatoval mimo *ratio decidendi* odůvodnění tohoto rozsudku. Jádrem odůvodnění žalovaným citovaného rozsudku byla skutečnost, že stěžovatel v dané věci pouze vágně a nepodloženě zpochybňoval důkazy svědčící o spáchání přestupku – osmý senát k tomu odkázal na rozsudek ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, dle něž i zpochybňující tvrzení o skutečnostech uvedených v oznámení o spáchání přestupku musí mít určitou kvalitu. K zásadě koncentrace řízení se pak vyjádřil pouze okrajově až v rámci reakce na obecnou námitku stěžovatele. Tou se přitom zabýval za situace, kdy stěžovatel ani nenavrhł žádné relevantní důkazy zpochybňující obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Zjevně i z tohoto důvodu osmý senát toliko obecně konstatoval, že řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je řízením zahajovaným na návrh, jelikož jeho předpokladem je podání námitek, a proto není ovládáno zásadou koncentrace řízení. Uvedený právní názor byl v rozhodnutí zmíněn jen letmo. Osmý senát jej hlouběji neodůvodnil, nereflektoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014 - 55, které již bylo v té době publikováno, ani se nevypořádal s argumentací výše citovaného rozsudku č. j. 4 As 102/2013 - 38, který se zásadou koncentrace v tomto typu řízení obšírně zabýval, a který dospěl k opačnému závěru. V důsledku nesprávného předpokladu, že se jedná o řízení na žádost, osmý senát nevzal v potaz ani ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž se v řízení o uložení sankce uplatní vyšetřovací zásada (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132 a ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48). Z výše uvedených důvodů je možné konstatovat, že se žalovaný v kasační stížnosti neopírá o následovatelný, v obecné rovině normativně působící právní názor, a proto v daném případě není nezbytné předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018 - 31). Lze uzavřít, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.

[19] Stěžovatel dále s odkazem na své rozhodnutí o odvolání uvádí, že obstarané podklady (oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení) jsou pro záznam bodů dostatečné. Jeho rozhodnutí o odvolání je však založeno na tom, že dané řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, pročez se rovněž jím uváděná judikatura mýjí s podstatou odvolacích námitek žalobkyně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015 - 58, konstatoval, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci a rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, se zabýval obecnými náležitostmi oznámení o uložení pokuty). Za situace, kdy žalobkyně uváděla v odvolání konkrétní námitky proti konkrétním pokutovým blokům, nelze tyto považovat za řádně vypořádané konstatováním stěžovatele, že „[s]oučástí spisové dokumentace nejsou jednotlivé bloky, tudíž námitky týkající se jejich nedostatků se stávají

pokračování

lichými“, a to právě v důsledku aplikace vyšetřovací zásady. Jestliže se v řízení o námitkách neuplatní zásada koncentrace řízení, nelze odvolací námitky žalobkyně směřující vůči obsahu jednotlivých pokutových bloků prohlásit bez dalšího za liché, ale je třeba se jimi věcně zabývat.

[20] Stěžovatel dále namítá, že podané odvolání obsahovalo typizované námitky, jimiž jsou zpochybňovány formální náležitosti pokutových bloků. Stěžovateli lze přisvědčit, že uvedené námitky je možné považovat za „typizované“. I takové námitky ovšem musí být vypořádány, a odlišností v takovém případě je nutná míra jejich vypořádání, pokud v řízení vyjde najevo, že nejsou důvodné, a to v souladu se zásadou procesní ekonomie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018 - 32). Stěžovatel však v daném případě nedisponoval podklady, na jejichž základě by mohl dospět k závěru, zda jsou námitky žalobkyně v odvolání liché, či nikoliv. Vzhledem k povaze námitek uvedených v odvolání žalobkyně mohou být takovými podklady pouze pokutové bloky (či jejich kopie).

[21] Další námitka stěžovatele je postavena na závěru, že pouze v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie z nich nelze bez dalšího vycházet. Za důvodné pochybnosti není možné považovat pouhé účelové tvrzení, že řidič přestupek nespáchal či si jej není vědom. Řidič musí předložit relevantní konkurující tvrzení, ideálně podložené navrženými důkazy, aby jeho námitky vyvolaly důvodné pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámení policie. Nejvyšší správní soud s uvedeným v zásadě souhlasí. V projednávaném případě však žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuplatnila stěžovatelem uváděná účelová tvrzení, že přestupek nespáchala či si jej není vědoma. Ve svém odvolání zcela konkrétně zpochybňovala obsah konkrétních pokutových bloků. U takovýchto námitek je pak třeba ověřit přímo obsah pokutových bloků, neboť z nich vychází oznámení o spáchání přestupku.

[22] Dále stěžovatel uvádí, že obecně ne vždy vedou formální či obsahové nedostatky k tomu, že by pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Nejvyšší správní soud i v tomto souhlasí se stěžovatelem. Aby však mohlo být řádně posouzeno, zda pokutové bloky obsahují nedostatky, případně jaká je míra těchto nedostatků, je nutné, aby správní orgán těmito podklady disponoval. Nedostatky, na které žalobkyně poukazovala v odvolání, jsou totiž takového charakteru, že by pokutové bloky s takovými vadami nebylo možné považovat za náležité podklady rozhodnutí.

[23] Závěrem stěžovatel konstatuje, že pokud měla žalobkyně pochybnosti během projednávání přestupků na místě, neměla projevit souhlas s blokovým řízením a údaji v pokutovém bloku zaznamenanými. S uvedeným se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Žalobkyně mimo jiné sporovala právě obsah pokutových bloků, včetně svého podpisu. Pokud správní orgán nedisponuje pokutovými bloky, nemůže ověřit, s čím dala žalobkyně souhlas, či zda jej vůbec udělila. Tato námitka tedy rovněž není důvodná.

[24] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně, která byla v řízení úspěšná, neuplatnila právo na náhradu nákladů řízení před soudem a v řízení ani žádné relevantní úkony neprovedla.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu